

Arrest

nr. 347 845 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 22 september 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2025 met referentienummer 133021.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2019 dient verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. Op 23 september 2019 wordt deze aanvraag gewijzigd naar een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 6 januari 2020 in het bezit werd gesteld van een E-kaart.

Per aangetekend schrijven verzonden op 17 maart 2025 werd verzoeker geïnformeerd dat de mogelijkheid bestaat dat zijn recht op verblijf "*wordt ingetrokken*" en dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode wordt ontzegd. Er werd verzoeker een vragenlijst toegestuurd.

Op 22 september 2025 neemt de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing, deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Mijnheer

*naam : A. (...)
voornaam : C. (...)
geboortedatum : (...).1989
geboorteplaats: R. (...)
nationaliteit : Nederland*

Krachtens artikel 44bis, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende ernstige redenen van nationale veiligheid:

Op 15.06.2012 kwam u voor het eerst naar België, vanuit Duitsland, en diende u een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als student. De aanvraag werd niet binnen de voorziene termijn vervolledigd waarop u op 15.10.2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Vervolgens diende u op 25.06.2013 een nieuwe aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende. U slaagde er niet in om binnen de gestelde termijn aan te tonen dat u zich binnen de voorwaarden bevond om te kunnen genieten van het recht op verblijf. Bij beslissing van 29.09.2013 werd u het verblijf van meer dan drie maanden opnieuw geweigerd zonder het bevel om het grondgebied te verlaten.

U trad in het huwelijk met een Belgische staatsburger op 14.10.2013. Hierna werden de ontbrekende bewijsstukken voor uw verblijfsaanvraag dd. 25.06.2013 alsnog binnengebracht waarna u op 06.01.2014 in het bezit werd gesteld van een E-kaart.

Op 20.10.2014 verliet u het Belgisch grondgebied om u in Frankrijk te vestigen. Daar verbleef u enkele jaren tot 26.08.2019, dag waarop u te Maasmechelen een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als loontrekkende indiende. U werd op 06.01.2020 opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart. Sedertdien bent u in legaal ononderbroken verblijf in België. U bent momenteel houder van een EU-kaart geldig tot 30.10.2029.

Uit uw administratief dossier blijken elementen van nationale veiligheid die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Op 27.06.2024 ontving DVZ een nota van de Veiligheid van de Staat (VSSE)¹ waaruit blijkt dat u sinds 2021 gekend bent als vertegenwoordiger van Menzil in België, een organisatie waarin u een functie van ideoloog bekleedt. Meer specifiek speelt u de rol van een hoca (religieus meester) en mollah (islamitische geestelijke) in de organisatie en bent u bijgevolg één van de meest prominente figuren binnen Menzil in België. Verder blijkt uit de nota dat u ook verbonden bent aan de VZW SERHENDI.

De nota van de VSSE leert ons dat Menzil een tak is van de Turks-Ottomaanse soefi-orde (tariqa) Naqshbandi, van fundamentalistische-islamitische aard. Het stelt dat de afgelopen jaren, de leer die binnen de beweging wordt verkondigd veel conservatiever is geworden en dat het zich gekeerd heeft tegen de Westerse waarden, de democratie en de vrijheid van meningsuiting. Menzil is een organisatie die zich traditioneel buiten de politieke sferen houdt, maar die met sterke aantrekkingskracht een grote drager van invloed is en gerespecteerd wordt binnen de gemeenschap waarin ze opereert. Menzil is zeer gestructureerd en heeft ook een jeugdafdeling, humanitaire afdeling voor bekeerden en rolt schoolprojecten uit.

Ideologisch is Naqshbandi – waar Menzil van aftakt – voorstander van de invoering van de sharia. De ideologie wordt gekarakteriseerd door een ultraorthodoxe lectuur van de Koran en rigoureuze orthopraxis in der mate dat deze diep antiwesters en antisemitisch is en bijgevolg haaks staat op democratische principes van individuele vrijheid.

Sinds de dood van de spirituele leider van de broederschap, Sheikh Abdulkali EROL, is er een scheuring binnen de organisatie. De gelieerde verenigingen werden samengevoegd onder de naam SEMERKAND voor de oudste zoon van de overleden Sheikh zijn vader opvolgde en binnen de broederschap een nieuwe vereniging oprichtte, genaamd SERHENDI. Het lijkt erop dat deze laatste alle economische en religieuze activiteiten van SEMERKAND wil overnemen. De creatie van SERHENDI heeft belangrijke spanningen geproduceerd in de kern van Menzil. De nieuwe Sheikh besloot ook dat degenen die er niet voor kozen om trouw te zweren aan SERHENDI, de facto zouden worden uitgesloten van Menzil.

De VSSE concludeert dat er een hoog risico is van radicalisering voor de leden van deze organisaties en dat u – in uw functie en hoedanigheid binnen Menzil én VZW SERHENDI – een vector vormt voor het

verspreiden van extremisme en promotor bent van de extremistische ideologie. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan DVZ niet anders dan vaststellen dat u een actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt.

Op 14.03.2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bezorgde DVZ geen ingevulde vragenlijst. Derhalve kan DVZ enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen.

Wat uw integratie in Belgische maatschappij betreft, toont uw dossier op geen enkele wijze aan dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Sterker nog, uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de nationale veiligheid.

U verblijft sinds 2019 zes jaar legaal in België, echter heeft u in het verleden reeds meer dan eens gebruik gemaakt van uw recht op vrij verkeer als een ware EU-burger. U bent geboren te Rotterdam maar verhuisde vooreerst naar België komende vanuit Duistland. U heeft ook vijf jaar in Frankrijk gewoond. Dit wijst erop dat u een netwerk heeft die zicht uitstrekt tot in meerdere naburige landen en dat deze niet beperkt is tot de Belgische grenzen. U toont verder niet aan dat u geen banden meer onderhoudt met uw thuisland nl. Nederland.

U werd op 06.01.2014 ter beschikking gesteld van een E-kaart als werkzoekende EU-onderdaan. Echter, uit consultatie van uw Dolsis-dossier blijkt dat u reeds op 31.01.2014 al niet langer actief was bij de onderneming waarin u, volgens de bewijsstukken in uw dossier, een contract van onbepaalde duur zou hebben gehad. Uw initiële tewerkstellingsperiode in België duurde minder dan drie maanden. Enkele maanden later nl. op 20.10.2014 verhuisde u naar Frankrijk. U kwam terug naar België op 26.08.2019 om als loontrekkende EU-onderdaan te werken. Heden stellen we vast dat u in de afgelopen zes jaar reeds twee jobs heeft gehad met een totale tewerkstellingsperiode van maar drie jaar en negen maanden wat neerkomt op 65% van de periode van uw legaal verblijf. Verder stellen we vast dat u reeds langer dan één jaar werkloos bent. Hieruit kunnen we concluderen dat uw economische banden met België, waarop uw verblijfsrecht is gebaseerd, onvoldoende zijn en zelfs onbestaand momenteel. Het is dan ook onaanvaardbaar dat u ervoor kiest om uw vrije tijd toe te wijden aan een fundamentalistische-islamitische organisatie om er als geestelijke antiwesterse en antidemocratische waarden te onderwijzen aan uw lokale gemeenschap.

DVZ houdt bij het nemen van deze beslissing uiteraard rekening met de aanwezigheid van uw gezinsleden als bezwaarlijk argument voor het behoud van uw verblijfsrecht. U bent namelijk getrouwd met een Belgische staatsburger T. A. (...) °(...).1991 en heeft vijf Belgische kinderen die ook in België zijn geboren A. M. M. E. (...) °(...).2014, A. F. I. K. (...) °(...).2016, A. A. (...) °(...).2019, A. Ü. G. (...) °(...).2021 en A. A. (...) °(...).2025. Opvallend hierbij is dat u reeds één jaar na uw huwelijk en kort na de geboorte van uw eerste kind verhuisde naar Frankrijk met uw gezin. Uw vrouw keerde terug naar België op 28.09.2015 maar u bleef in Frankrijk wonen tijdens de geboorte van uw tweede én derde kind. Toch slaagde u erin om het contact met uw gezin niet te verbreken en onderhield u vanuit Frankrijk uw familiale banden. Niets weerhoudt u om dit opnieuw te doen via periodieke bezoeken of moderne communicatiemiddelen indien u zich terug in Nederland zou settelen. Deze elementen tonen verder aan dat de eenheid van het gezin behouden kan blijven op een plaats buiten België.

DVZ kijkt niet naast het feit dat uw kinderen minderjarig en schoolgaand zijn en erkent dat het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt. Echter kan hier gewezen worden op hun jonge leeftijd en op de proximateit van uw thuisland – zowel geografisch als linguïstisch en cultureel – wat op geen enkele manier een obstakel zou vormen mocht uw gezin zich daar met u willen settelen. Deze proximateit hoeft geen afbreuk te doen op hun netwerk in België en ze kunnen op latere leeftijd er nog voor kiezen om terug te komen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr.30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in verband met het bovenstaande dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

We wensen daarnaast op te merken dat ook het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht is en dat een inmenging kan ter bescherming van de nationale veiligheid: "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mensen te Straatsburg blijkt dat niettegenstaande uit artikel 8 van het EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven, de omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, evenwel afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van een verzoeker te eerbiedigen." (RVV, arrest nr. 60 174 d.d. 26.04.2011).

Hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden, dient opgemerkt te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen in het belang van de nationale veiligheid en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat er ook van zij de bescherming van de veiligheid en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- of privéleven.

Het geheel van de vaststellingen noopt DVZ er dan ook toe om te oordelen dat u een actueel en reëel maatschappelijk gevaar vormt. Op 22.08.2025 bevestigde de VSSE dat de nota dd. 28.05.2024 nog steeds actueel is wat erop wijst dat u de afgelopen jaren en heden nog steeds trouw blijft aan Menzil en VZW SERHENDI en de ideologie die deze organisatie blijft verkondigen. Het kan immers geenszins uitgesloten worden dat u hen trouw zal blijven. Het gegeven dat u niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de Minister voor Asiel en Migratie niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de minister op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RVV 15 mei 2013, nr. 102.889).

*DVZ herhaalt tot slot dat u geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging in het kader van het hoorrecht en dat u zo uw medewerking bij de heroverweging van uw verblijfsrecht heeft geweigerd. Dit getuigt enerzijds van een gebrek aan interesse in uw verblijfsrechtelijke situatie en zorgt er anderzijds voor dat u geen elementen heeft aangebracht die het behoud van uw verblijfsrecht eventueel rechtvaardigen. Derhalve wordt er op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 43, 44bis, 45 en 46 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 28.3 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van artikel 8 iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van een schending van het recht op een eerlijk proces als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Eerste onderdeel: verwerende partij kan zich niet louter en alleen baseren op de VSSE nota

Verwerende partij maakt een einde aan verzoekers verblijf omdat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hiervoor beroept verwerende partij zich enkel en alleen op de nota van de VSSE. Verwerende partij haalt de bevindingen uit de nota aan om dan te concluderen dat ‘DVZ niet anders kan dan vaststellen dat u een actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt’ (bestreden beslissing, p. 2). Dit terwijl verwerende partij zelf dient te beoordelen of iemand een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare of nationale veiligheid conform artikel 44 bis §2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [² ...]², alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er kan verwezen worden naar een recent arrest van de Raad van State van 21 februari 2025 (nr. 235.185). In dit arrest gaat het dan wel over de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet maar dit is naar analogie ook van toepassing op artikel 44bis van de Vreemdelingenwet gezien het gaat over de bevoegdheid van de Minister (of zijn gemachtigde) bij het nemen van dergelijke beslissing bij redenen van openbare orde of nationale veiligheid, respectievelijk in het geval van een derdelander en een unieburger.

De Raad van State oordeelt als volgt (p. 5-6):

“Il résulte de ces dispositions que c’est au ministre ou à son délégué qu’il appartient d’examiner et d’apprécier si, au regard du comportement personnel de l’intéressé, qui doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, des raisons d’ordre public ou de sécurité nationale justifient qu’il soit mis fin à son séjour.

Si l’autorité peut fonder sa décision sur des éléments produits par divers services, dont les services de la Sûreté de l’État, elle ne peut s’abstenir d’exercer le pouvoir que lui confère la loi et abandonner l’exercice de sa compétence à ces autres services.”

Vrije vertaling:

“Uit deze bepalingen volgt dat het aan de minister of aan zijn gemachtigde toekomt om te onderzoeken en te beoordelen of, gelet op het persoonlijke gedrag van de betrokkene — dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving — er redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan die het rechtvaardigen dat aan zijn verblijf een einde wordt gemaakt.

Hoewel de overheid haar beslissing kan baseren op elementen die worden aangebracht door verschillende diensten, waaronder de Staatsveiligheid, mag zij niet nalaten de bevoegdheid uit te oefenen die de wet haar verleent, noch de uitoefening van die bevoegdheid overlaten aan die andere diensten.”

Verwerende partij mag haar bevoegdheid dus niet delegeren aan een andere dienst, in casu de Staatsveiligheid. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Zo zou verwerende partij op 27 juni 2024 een nota van de VSSE ontvangen hebben. Op 22 augustus 2025 neemt verwerende partij contact op met VSSE om te vragen of de destijds nota nog actueel is. Het werd reeds duidelijk in de bestreden beslissing, maar door deze mailwisseling wordt nogmaals bevestigd dat verwerende partij heel duidelijk haar enkel en alleen heeft gebaseerd op deze nota zonder zelf kennis te nemen van de feiten en zonder zelf een beoordeling te maken.

Er kan in dit kader ook verwezen worden naar een arrest van het Hof van Justitie van 25 april 2024 (C-420/22 en C-528/22,:

“82. Uit de voorgaande overwegingen, in het bijzonder die betreffende het vereiste om alle voor de toepassing van artikel 20 VWEU relevante omstandigheden in aanmerking te nemen en betreffende de verplichting om besluiten betreffende die toepassing met redenen te omkleeden, volgt dat een nationale autoriteit die bevoegd is op het gebied van verblijf zich niet mag beperken tot de uitvoering van een niet met reden omkleed besluit van een andere nationale autoriteit die niet aan dat vereiste heeft voldaan, en alleen op basis daarvan het besluit kan nemen om, om redenen van nationale veiligheid, een verblijfstitel in te trekken of te weigeren ten aanzien van een derdelander die krachtens dat artikel een afgeleid verblijfsrecht kan genieten (zie naar analogie arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 79).”

Verzoeker beargumenteert niet dat verwerende partij bij het onderzoeken of er dan al niet een beslissing wordt genomen om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen dergelijke nota van de VSSE niet mag betrekken. Maar dit betekent echter niet dat verwerende partij niet dient te voldoen aan haar verplichtingen ex artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Er kan in dit kader worden verwezen naar een arrest van Uw Raad van 27 januari 2022 (nr. 267.301) waarin het om een gelijklopende situatie gaat. Uw Raad oordeelt als volgt (p. 17):

“De Raad treedt de verwerende partij uiteraard bij waar zij stelt dat zij de nota van de VSSE kon betrekken bij de totstandkoming van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Dit impliceert evenwel niet dat zij kan voorbijgaan aan de verplichting om, conform artikel 45, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet na te gaan of verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. Verder moet erop worden gewezen dat het gegeven dat de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de betrokken persoon in België is veroordeeld, niet verhindert dat de beslissing gemotiveerd moet zijn door feiten en handelingen die kunnen worden aangetoond. De bevoegde overheid mag zich daarbij niet op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten baseren. (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.54.4 en B.19.4)”

Uw Raad stelt, net zoals de Raad van State in eerdergenoemd arrest het volgende (p. 16):

“Hieruit vloeit voort dat vooraleer toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek moet worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dat onderzoek moet betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

(cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.54.3)

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij zich met betrekking tot de redenen die hebben geleid uit de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht uitsluitend heeft gesteund op de nota van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) waarvan de inhoud in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij, en in het administratief dossier bevinden zich overigens geen andere stukken die daar anders over doen denken.”

Er werd geen individueel onderzoek uitgevoerd door verwerende partij naar de werkelijkheid, actualiteit en de ernst van de bedreiging die verzoeker zou vormen. Integendeel de nota haalt algemene assumpties aan over de werking van Menzil en bijgevolg over de manier van denken van verzoeker. Nergens in de bestreden beslissing worden er concrete handelingen van verzoeker aangehaald die extremistisch gedachtegoed zouden vertolken.

Er wordt een theoretische uiteenzetting opgenomen over ‘naqshbandi’. Er worden termen zoals ‘antisemitisme’, ‘antiwesters’ en ‘extremistische ideologie’ gebruikt zonder dit te liëren aan enige handeling van verzoeker zelf waaruit zou blijken dat verzoeker dergelijke ideeën steunt.

Het is ook niet duidelijk op welke informatie de nota van de VSSE zich baseert om te stellen dat Naqshbandi gekarakteriseerd wordt door een “ultraorthodoxe lectuur van de Koran en rigoureuze orthopraxis in der mate dat deze diep antiwesters en antisemitisch is en bijgevolg haaks staat op democratische principes van individuele vrijheid”.

Terwijl indien er op eenvoudige wijze, indien er opgezocht wordt wat Naqshbandi inhoudt, men tot de volgende informatie komt² :

[...]

Er wordt uitgelegd wat deze 11 principes inhouden en het wordt duidelijk dat het vooral om het spirituele en om vormen van het zelfbewustzijn gaat. Naqshbandi is een soefi-orde en soefisme kan als volgt worden gedefinieerd: "Mystieke stroming binnen de soennitische islam, ontstaan in ca. de 8ste eeuw. Het doel van een soefi is zo dicht mogelijk tot God te komen, waardoor inzicht en wijsheid verkregen kunnen worden. Soefi's proberen dat te bereiken door ascetisch te leven en door gemeenschappelijke ceremonieën te houden. Een daarvan is de dhikr..."³

En laat dat juist hetgeen zijn dat verzoeker doet, met name het organiseren van bijeenkomsten, het hart zuiveren, aan 'dhikr'⁴ doen, lezingen hieromtrent geven... Verzoeker verkondigt geen extremistisch gedachtegoed.

En zelfs al zou worden aangetoond dat deze ideologie wel extremistisch is, quod non, dan betekent dit nog steeds niet dat verzoeker dergelijke extremistische ideologieën aanhangt. Opnieuw kan er geconcludeerd worden dat er geen individueel onderzoek heeft plaatsgevonden en er enkel en alleen in algemene bewoordingen wordt gesproken zonder concrete handelingen van verzoeker aan te halen. Verwerende partij schendt hierdoor niet alleen haar verplichtingen ex art. 44bis §2 en art. 45 §2 van de Vreemdelingenwet maar ook de motiveringsplicht.

In dit kader kan er opnieuw verwezen worden naar het bovengenoemd arrest van Uw Raad van 27 januari 2022 (p. 17):

"Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij, door met het oog op de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet uitsluitend te verwijzen naar de nota van de VSSE die zich beperkt tot algemene assumpties doch zonder dat daarbij concrete handelingen of feiten worden aangehaald die een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving aantonen, de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht niet afdoende heeft gemotiveerd."

Er kan in dit kader ook worden verwezen naar een ander arrest van Uw Raad van 20 november 2019 (nr. 229.068) die naar analogie van toepassing is op de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen (p. 9):

"In casu wordt verzoeker verweten "radicaal" te zijn en "een rigoureuze geloofsopvatting" te hebben. De inhoud van dit radicalisme en de rigoureuze geloofsopvatting die verzoeker wordt aangewreven, wordt echter niet geconcretiseerd. Er blijkt dan ook niet meteen wat verzoekers denkbeelden juist zijn. Evenmin blijkt waarom en in welke mate verzoekers denkbeelden de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang brengen of zou kunnen brengen."

Dezelfde gebrek aan concretisering kan vastgesteld worden in de bestreden beslissing.

Er kan geconcludeerd worden, wat betreft dit onderdeel, dat verwerende partij de verplichtingen uit de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet schendt, samen met de motiveringsplicht.

2. Tweede onderdeel: schending van de rechten van verdediging

Verzoeker vroeg het administratief dossier op bij verwerende partij op en verkreeg dit op 15 oktober 2025. De nota van de VSSE bevindt zich echter niet in het administratief dossier.

Verzoeker heeft op 5 en 15 oktober 2025 rechtstreeks contact opgenomen met VSSE om inzage te verkrijgen in de nota; zonder resultaat (stuk 2).

Verzoeker heeft dus geen toegang tot de nota die aanleiding heeft gegeven tot de voor verzoeker zéér ingrijpende beslissing om een einde te maken aan zijn verblijfsrecht. Verzoekers rechten van verdediging als beginsel van behoorlijk bestuur zijn geschonden doordat hij geen inzage heeft tot de nota. Hij kan niet nagaan wat er eventueel nog is opgenomen in de nota en welke eventuele (concrete) elementen er worden aangehaald om verzoeker als vector te kwalificeren voor het verspreiden van extremisme en promotor van de extremistische ideologie. Indien hij daartoe toegang zou hebben, zou hij de kans hebben om het te weerleggen of de concrete activiteiten toe te lichten.

Relevant hierbij is het, eerder aangehaald, arrest van het Hof van Justitie van 25 april 2024 (C-420/22 en C-528/22):

“91. Aangezien dat vereiste noodzakelijkerwijs veronderstelt dat de adressaat, in voorkomend geval via een raadsman, een concrete mogelijkheid krijgt om kennis te nemen van de elementen waarop de overheidsinstantie haar besluit wil baseren, gaat het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging noodzakelijkerwijs gepaard met het recht op toegang tot alle elementen van het dossier gedurende de administratieve procedure (zie naar analogie arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

92. Wat in de tweede plaats de gerechtelijke procedure betreft, betekent de eerbiediging van de rechten van de verdediging dat de verzoeker niet alleen toegang heeft tot de gronden van het jegens hem genomen besluit, maar ook tot alle elementen van het dossier waarop de overheidsinstantie zich heeft gebaseerd, teneinde doeltreffend een standpunt te kunnen innemen over die gegevens (zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Het Hof van Justitie stelt echter dat de rechten van verdediging niet absoluut zijn en dat in bepaalde gevallen de toegang tot het dossier kan beperkt worden nadat er een afweging werd gemaakt tussen ‘het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte van de betrokkene en anderzijds de belangen die worden aangevoerd ter rechtvaardiging van de niet-openbaarmaking van een element van het dossier aan die betrokkene, met name wanneer deze belangen verband houden met de nationale veiligheid’. (§94)

Maar, stelt het Hof, verder: “97. Hoewel de lidstaten, met name wanneer de nationale veiligheid dit vereist, de mogelijkheid hebben om de betrokkene in het kader van een procedure op grond van artikel 20 VWEU geen rechtstreekse toegang tot zijn gehele dossier te verlenen, kunnen zij deze persoon dus niet, zonder het doeltreffendheidsbeginsel, het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte te schenden, in een situatie plaatsen waarin noch hijzelf, noch zijn vertegenwoordiger in staat is om naar behoren kennis te nemen, eventueel in het kader van een specifieke procedure ter bescherming van de nationale veiligheid, van de inhoud van de doorslaggevende elementen van dat dossier (zie naar analogie arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 53).”

In casu is er geen afweging gemaakt om op die manier de rechten van verdediging van verzoeker ten volste te waarborgen en er is ook geen specifieke procedure voorzien om toch inzage te verlenen in de nota maar met inachtneming van de bescherming van de nationale veiligheid.

Er kan geconcludeerd worden dat verwerende partij verzoekers rechten van verdediging schendt als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur maar ook artikel 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie dat respectievelijk het recht op een behoorlijk bestuur en het recht op een eerlijk proces waarborgt. Verwerende partij schendt ook artikel 13 EVRM omdat omwille bovenstaande uiteengezette redenen verzoekers recht op een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt.

3. Derde onderdeel: gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid

Verzoeker heeft geen misdrijf gepleegd. Verzoeker heeft zowel in België als Nederland een blanco strafblad. Verwerende partij is hier van op de hoogte gezien deze uittreksels zich in het administratief dossier bevinden.

Verzoeker is ook niet gekend bij De Algemene Dienst Inlichting en Veiligheid (ADIV), ook deze opzoeking bevindt zich in het administratief dossier.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat: “Het gegeven dat u niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert de Minister voor Asiel en Migratie niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen.”

Verzoeker wenst hieromtrent de volgende opmerkingen te maken.

Ten eerste, verwerende partij, verwijst naar ‘vastgestelde feiten’. Er kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent eerder al werd uiteengezet. Verwerende partij heeft immers helemaal geen feiten vastgesteld maar enkel en alleen verwezen naar de VSSE nota zonder enige concrete elementen aan te halen. Dit argument van verwerende partij om geen rekening te houden met het blanco strafblad van verzoeker gaat dus niet op.

Ten tweede, net zoals de omstandigheden van een strafrechtelijke veroordeling mee in overweging genomen mogen worden binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28), zou het ontbreken van een strafrechtelijke veroordeling ook in overweging genomen moeten worden, quod non. Het komt immers aan verwerende partij toe om, ondanks het blanco strafblad, aan te tonen wat de concrete activiteiten of gedragingen zijn van verzoeker die haar tot de conclusie brengen dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu laat verwerende partij na dit aan te tonen.

Verzoeker wenst ook op te merken dat de vzw die verwerende partij aanhaalt vandaag nog steeds bestaan. Ook de andere vzw's waar verzoeker bij betrokken was, zowel in België als Nederland, bestaan nog steeds. Indien deze organisaties zodanig antiwesters, antisemitisch, extremistisch zijn en er sprake zou zijn van radicalisering, dan kan men zich de vraag toch stellen waarom deze vzw's überhaupt dan nog mogen bestaan? Hoe komt het dat zij de toestemming krijgen om hun activiteiten verder te zetten indien zij zo'n groot risico vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid? In de bestreden beslissing wordt immers opgenomen dat Menzil zeer gestructureerd is, het een jeugdafdeling heeft, een afdeling heeft voor bekeerden en schoolprojecten uitrolt. Hoe kan het zijn dat dergelijke zogenaamde extremistische, antisemitische, antiwesterse organisatie dan de toelating krijgt om schoolprojecten uit te rollen? Het gegeven dat zelfs deze eenvoudige bedenking niet meegenomen werd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, toont opnieuw aan dat verwerende partij zich enkel en alleen gebaseerd heeft op de nota.

De stichtingen en vzw's in Nederland en België die allemaal onder Menzil vallen, zijn nooit in opspraak gekomen en zijn nooit negatief in het beeld gekomen.

Er wordt niet aangetoond dat de beslissing is gebaseerd op persoonlijk gedrag van verzoeker en dat dit persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

4. Vierde onderdeel: artikel 8 EVRM

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting dan wel een negatieve verplichting, dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben. Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 6465, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de

uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez/Noorwegen*, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. *Boultif* criteria. (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/Zwitserland*, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft een kennelijk onredelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar verzoekers Belgische echtgenote en hun 5 Belgische kinderen. Er wordt ook verwezen naar hun minderjarige leeftijd en het gegeven dat het

schoolgaande kinderen zijn. Om de stelling, dat de bestreden beslissing geen schending vormt van artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind, te onderbouwen, verwijst verwerende partij naar het gegeven dat verzoeker vroeger in Frankrijk heeft gewoond en er ook in slaagde om contact te onderhouden en de familiale banden te onderhouden.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat dit een situatie betrof van meer dan 6 jaar geleden. Er moet een actuele beoordeling gemaakt worden van het recht op het gezinsleven ex art. 8 EVRM en van het hoger belang van het kind.

Het is niet voor niets dat verzoeker en zijn echtgenote 6 jaar geleden de beslissing hebben gemaakt om een einde te maken aan dergelijke regeling. Deze beslissing werd gemaakt in het belang van hun gezinsleven en in het hoger belang van de kinderen. Toen verzoeker in Frankrijk verbleef waren zijn eerste kinderen erg jong en nog niet schoolgaand. Verzoeker en zijn echtgenote merkten op dat deze situatie niet meer haalbaar was voor hen en absoluut niet in het belang was van hun kinderen.

De beoordeling van het hoger belang van het kind kan niet worden herleid tot of afhankelijk worden gemaakt van vroegere keuzes van de ouders. Verwerende partij heeft als overheid een positieve verplichting om bij elke beslissing die een minderjarige raakt het hoger belang van het kind primordiaal in rekening te brengen, conform artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 IVRK.

Het Grondwettelijk Hof heeft benadrukt dat deze verplichting niet louter formeel is, maar vereist dat het belang van het kind daadwerkelijk wordt onderzocht en doorslaggevend wordt afgewogen bij beslissingen die hun leven en ontwikkeling kunnen beïnvloeden (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.55.2).

In casu kan het gegeven dat verzoeker en zijn gezin in het verleden gedurende een bepaalde periode gescheiden leefden — waarbij verzoeker in Frankrijk verbleef — niet dienen als rechtvaardiging om te besluiten dat een dergelijke situatie opnieuw aanvaardbaar zou zijn.

Het is bovendien allesbehalve zeker dat die vroegere scheiding destijds in overeenstemming was met het hoger belang van de kinderen.

De beoordeling van het kindbelang moet actueel en concreet zijn, in het licht van de huidige levensomstandigheden van de minderjarigen, hun integratie in België, hun schoolse, sociale en emotionele ontwikkeling, en hun recht op stabiliteit en nabijheid van beide ouders (zie ook EHRM, Neulinger & Shuruk t. Zwitserland, 6 juli 2010, § 135; EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014, § 109–120).

Wanneer deze beoordeling op correcte wijze wordt uitgevoerd, blijkt onmiskenbaar dat de keuzes waarvoor verwerende partij het gezin vandaag stelt — met name een hernieuwde scheiding van de kinderen van hun vader, of een gedwongen verhuis naar een ander land — niet te verzoenen zijn met hun hoger belang.

Bovendien is er ook een bijzondere kwetsbaarheid, met name één van verzoekers kinderen heeft autisme waardoor hij nood heeft aan extra zorg. Het is omwille hiervan dat verzoekers echtgenote niet in staat is om te gaan werken. Hoe zal zij in staat zijn om de zorg van 5 kinderen, waarvan één kind met autisme, alleen te dragen? Bovendien is stabiliteit van primordiaal belang voor kinderen, zeker voor kinderen met autisme. Zij vinden immers al heel moeilijk hun weg naar een school dat goed past bij hun noden en een school die de nodige zorg kan bieden.

Al de kinderen, behalve A. (...) uiteraard, gaan naar school en hebben altijd in België gewoond. Het argument dat Nederland dichtbij zou zijn en dat het op vlak van taal, geografie als cultuur geen probleem zou vormen, kan niet gevolgd worden. Het gaat om een onnodige inmenging in de (noodzakelijke) stabiliteit van de kinderen. Een ander land betekent andere gewoontes, andere wetten, een ander systeem, andere scholen... Ze zouden uit hun vertrouwde omgeving gehaald worden dit terwijl zij en verzoekers echtgenote gewoon de Belgische nationaliteit hebben.

Bovendien is de volledige familie van verzoeker en zijn echtgenote van Belgische nationaliteit en wonen zij allen in België. Familie is erg belangrijk voor dit gezin. Verzoekers echtgenote kan omwille haar 5 jonge kinderen waarvan één bovendien met nood aan extra zorg, alle hulp gebruiken.

Het EHRM heeft dienaangaande ook reeds gesteld dat: “dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).” (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70).

Of: "in zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding met zijn ouder" (eigen vertaling).

Verwerende partij stelt in het algemeen dat men ervoor kan kiezen om zich allen in Nederland te settelen, of dat zij ervoor kunnen kiezen in België te blijven met de kinderen en de contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen.

Verwerende partij gaat op geen enkele wijze na welke obstakels bestaan om het gezinsleven elders te beleven.

Verwerende partij differentieert niet tussen de verschillende kinderen, waartussen een zeker leeftijdsverschil is. De oudste kinderen van verzoeker zijn bijvoorbeeld 11 en 9 jaar. Zij zijn geboren en getogen in België en grootgebracht in het Belgisch schoolsysteem. Nergens in de bestreden beslissing wordt nagegaan of de kinderen zich zouden kunnen aanpassen. Nergens in de beslissing wordt nagegaan of de kinderen in Nederland een familiaal netwerk hebben, de grootouders en de andere familieleden wonen immers allemaal in België. Nergens wordt in de beslissing nagegaan wat de impact van deze grote verandering zal zijn op verzoekers kind met autisme.

Nergens in de bestreden beslissing wordt nagegaan of communicatie vanop afstand ook mogelijk is voor verzoekers jongste kind, dat slechts 4 maanden oud is.

Verzoeker ging kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk te werk in haar analyse van het gezinsleven van verzoeker, en meer in het bijzonder de impact op zijn kinderen.

Waar verwerende partij nog verwijst naar een contactregeling die kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken, wenst verzoeker nog het volgende op te merken.

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ... Een jong kind is bovendien niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen.

Online communicatie met kleine kinderen is echter volledig ontoereikend vermits ze nood hebben aan meer contact.

Uw Raad bevestigt onder meer in RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020 en RvV nr. 261 954 van 8 oktober 2021 dat het niet mogelijk is om betekenisvol contact te hebben via sociale media of videobeelden met een jong kind:

"De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij er lijkt aan voorbij te gaan dat zij samenwoont met haar kinderen. Eveneens betoogt de verzoekende partij terecht "(...) een kind van 1 jaar zijn niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden. Verweerder stelt op stereotiepe wijze dat verzoeker een band kan onderhouden met zijn kinderen via moderne communicatiemiddelen. Online communicatie met kleine kinderen is totaal onvoldoende is aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via online communicatie. Met een baby van enkele maanden oud kan men niet communiceren met moderne communicatiemiddelen (RvV nr. 236 222 van 29 mei 2020)."

Het is verder onmogelijk om over kinderrechten te spreken zonder de beslissingen van het VN-Kinderrechtencomité erbij te halen.

De relevante passages die aandringen op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind in Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017, worden hieronder hernoemen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Hussein v. Denmark, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent’s country of origin would be against the child’s best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children’s rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.”

“31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child’s right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.”

De bestreden beslissing zal het net moeilijker maken voor verzoeker en de moeder van zijn kinderen om goede ouders te zijn die hun verantwoordelijkheid nemen voor de ontwikkeling van hun kinderen.

“32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child’s relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child’s right to family reunification.”

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, “The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law” in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag:

*“de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een “vermoeden van goedkeuring” van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf.” (E. DESMET, *Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, *Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen*, deel 18, *Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen*, Die Keure 2019).*

De afhankelijkheid tussen een minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen, wil het geoordeelde in Chavez-Vilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving. Artikel 8 EVRM (recht op gezinshereniging) moet zo ook in samenhang gelezen worden met de bepalingen van de rechten van het kind. Het hoger belang van het kind bestaat uit "maintenir ses liens avec sa famille, sauf dans les cas où celle-ci s'est montrée particulièrement indigne, car briser ce lien revient à couper l'enfant de ses racines."

Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsappcontact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid. Het is moeilijk voor een kind om op die manier contact te houden, wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.

Bovendien bestaat er een verhoogde afhankelijkheid omwille de jonge leeftijd van de kinderen (de jongste is 4 maanden oud) en het gegeven dat één van de kinderen autisme heeft.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en eveneens van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij stelt ook dat, hoewel ze de banden die verzoeker met zijn gezin onderhoudt niet betwist, het zijn eigen verantwoordelijkheid is dat het gezinsleven met zijn vrouw en kinderen nu in het gedrang komt:

"Echter, het feit dat betrokkene kinderen heeft, een echtgenote en familieleden in België doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten die hij pleegde en waardoor hij definitief veroordeeld werd. Dat betrokkene bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat hij geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van zijn gezin, aangezien hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg kon staan."

De Boultif/Üner-criteria zijn hier ook relevant gezien deze werden ontwikkeld om te bepalen of een verwijdering of verblijfsbeëindiging verenigbaar is met artikel 8 EVRM.

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

Er is geen sprake van een misdrijf. Wat betreft de ernst van de zaken die verwerende partij aanhaalt, kan er verwezen worden naar hetgeen dat eerder werd uiteengezet, met name dat men zich baseert op algemene assumpties zonder enige concrete handelingen van verzoeker aan te halen die een gevaar zouden vormen.

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker verblijft al 6 jaar onafgebroken in België. Ook voorheen verbleef hij al in België. Verzoekers kinderen zijn geboren en getogen in België, hetzelfde geldt voor de echtgenote.

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;

Er is geen sprake van een misdrijf. Zie ook onder punt 1)

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

Verzoekers kinderen en echtgenote hebben allen de Belgische nationaliteit. Ook al de andere familieleden hebben de Belgische nationaliteit.

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

Verzoeker is sinds 2013 getrouwd en heeft kinderen van respectievelijk 11, 9, 6, en 3 jaar oud. De jongste is 4 maanden oud.

(6) de vraag of de betrokkenen op de hoogte waren van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

Er is geen misdrijf.

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

Verzoeker is sinds 2013 getrouwd en heeft kinderen van respectievelijk 11, 9, 6, en 3 jaar oud. De jongste is 4 maanden oud.

(8) de ernst van de moeilijkheden die de betrokkenen zullen ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Deze moeilijkheden werden hogerop reeds beschreven en zijn ernstig.

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

Deze moeilijkheden werden hogerop reeds beschreven en zijn ernstig.

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Verzoeker woont al 6 jaar onafgebroken in België en heeft voorheen ook in België gewoond. Heel zijn gezin en zijn familie woont in België. Hoewel verwerende partij zijn activiteiten voor de verschillende vzw's als een gevaar voor de openbare orde omschrijft, wou verzoeker daarentegen altijd een bijdrage leveren aan de maatschappij en wou hij altijd het goede doen. De zoektocht naar werk was niet altijd een evidentie maar hij heeft niettemin altijd zijn best gedaan. Zo werkte hij bijvoorbeeld als begeleider van autistische kinderen om te voorkomen dat zij zichzelf pijn zouden doen. Hij werkte ook in een slachthuis. In Nederland heeft verzoeker geen netwerk meer.

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;

Er kan worden verwezen naar wat eerder werd uiteengezet.

(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Niet van toepassing.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, begaat verwerende partij naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM eveneens een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt op het verzoekschrift:

"In zijn enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Artikel 8 EVRM juncto artikel 13 EVRM,*
- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29/7/1991,*
- Artikelen 43, 44bis, 45, 26 en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Materiële motiveringsplicht,*
- Artikelen 20 & 21 VWEU,*
- Artikelen 7, 41 en 47 van EU-Handvest,*
- Zorgvuldigheids- & evenredigheidsbeginsel,*
- Recht op eerlijk proces.*

1. De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot beëindiging van het verblijfsrecht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat een einde moet worden gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij, nu de verzoekende partij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Eveneens wordt concreet gemotiveerd over de duur van verzoekers verblijf, verzoekers leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst. Ook omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming wordt concreet geduid waarom deze belangen ondergeschikt zijn aan het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde.

Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [² ...]², alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

De verweerder heeft op een uitvoerige gemotiveerde wijze besloten dat de verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

Vooreerst rijst de vraag wat dient te worden begrepen onder de notie “redenen van nationale veiligheid” uit bovenstaand artikel aangezien deze notie in de wet niet nader wordt gedefinieerd.

In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 wordt voor de interpretatie van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” teruggesproken naar de rechtspraak van het Hof van Justitie: “(...) Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Parl.St., Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 23).

De begrippen “nationale veiligheid” en “openbare veiligheid” dekken volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dezelfde lading (zie HvJ 15 februari 2016, C-601/15PPU (GK), J.N./Staatssecretaris van Veiligheid en

Justitie, § 66 en HvJ 23 november 2010, C-145/09 (GK), Tsakouridis, § 44). Het Hof heeft uitgelegd dat het begrip “nationale veiligheid” zowel slaat op de interne als op de externe veiligheid van een lidstaat (HvJ, 26 oktober 1999, C-273/97, Angela Maria Sirdar/The Army Board en Secretary of State for Defence, § 18). Dit omvat zowel de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen en geldt eveneens voor gevallen waarin een dergelander behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, of een dergelijke vereniging steunt (cf. HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T./Land Baden-Württemberg, §§ 78 en 80). Terrorisme, en de bestrijding ervan, ressorteren onder het begrip “nationale veiligheid” (cf. HvJ 26 november 2002, C-100/01, Ministre de l’Intérieur/Aitor Oteiza Olazabal, §§ 12 en 35; HvJ 13 september 2016, C-304/14, C.S., § 39).

Ten tweede dient te worden ingegaan op de vereiste graad van ernst van de dreiging die van een vreemdeling uitgaat. Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet maakt een beëindiging van het verblijf mogelijk “om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

In de parlementaire voorbereidingen wordt dit als volgt verduidelijkt: “De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak). [...] Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus.

Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet een verregaand individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen, die steun vinden in het administratief dossier, moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en die de beëindiging van diens recht op verblijf rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de nota van VSSE dd.27/6/2024 waaruit blijkt dat verzoeker sinds 2021 gekend is als vertegenwoordiger van de Menzil in België en dat hij verbonden is aan de vzw Serhendi¹ in Heusden-Zolder.

Menzil gemeenschap is een machtige soefi-orde in Turkije (met verschillende vestigingen in Europa), met wortels in de Naqshbandi²-traditie, en met een aanzienlijke maatschappelijke, economische en (mogelijk) politieke aanwezigheid.

De nota van VSSE van 27/6/2024 luidt als volgt:

“[...]”

Waar de nota spreekt over de dood van de spirituele leider in Turkije, kan de verwerende partij eraan toevoegen dat de splitsing binnen de ‘organisatie’ te wijten is aan een verdeling van een erfenis van 17 miljard Turkse lira (= 350 miljoen euro) tussen de erfgenamen (zonen).

Op 14/3/2025 heeft de gemachtigde verzoeker verzocht zijn individuele situatie te schetsen waarop verzoeker niet op is ingegaan, ondanks het feit dat hij bij een advocaat was geweest, gezien haar raadvrouw op 25/3/2025 een email stuurde naar DVZ met de volgende inhoud:

“Ik word geraadpleegd door de heer C. A. (...).

Clîent ontving een vragenlijst die hij dient in te vullen aangezien er een mogelijkheid is dat zijn recht op verblijf in België wordt ingetrokken op grond van redenen van nationale veiligheid. Het dossiernummer is hetvolgende: xxx.

Cliënt heeft geen idee op basis waarvan zijn recht op verblijf zou kunnen worden ingetrokken. Kan u mij verdere informatie hieromtrent bezorgen?”

Waarop de dossierbehandelaar op 26 maart 2025 aan de raadvrouw het volgende antwoordt:

“Indien u wenst te weten op welke basis onze diensten diens verblijfsrecht onderzoeken raad ik u aan om het dossier te raadplegen via de geijkte weg, namelijk openbaarheid van dossier.”

Waarop de raadvrouw van verzoeker op 18 april 2025 een email aan de gemachtigde stuurt om een kopie van het administratief dossier te bekomen.

De gemachtigde heeft de nota van de VSSE integraal overgenomen in haar beslissing.

Op 22 augustus 2025 heeft de gemachtigde nogmaals aan de VSSE gevraagd of de nota omtrent verzoeker actueel was, waarop de VSSE via onderstaande email bevestigde dat de nota nog actueel was:

“La note peut toujours être considérée comme actuelle et à jour, tant pour la personne que pour l'organisation.”

Verzoeker haalt aan dat er geen ‘individueel onderzoek’ is gevoerd en de gemachtigde enkel naar de nota van de VSSE wordt verwijst waarbij er niet gewezen worden op de handelingen van verzoeker zelf en verwijst verzoeker naar verschillende arresten van Uw Raad als van de Raad van State. Waar verzoeker verwijst naar arresten van Uw Raad kunnen we meedelen dat de arresten van Uw Raad geen precedentenwerking hebben en ten tweede dat het niet om vergelijkbare zaken gaat.

Verzoeker haalt aan dat hij geen toegang heeft tot de nota van de VSSE, nochtans bevindt de nota zich in het administratief dossier en had hij een kopie moeten opvragen via de geijkte weg, namelijk openbaarheid van bestuur.

Waar verzoeker verwijst naar zijn blanco strafblad in België en Nederland, wordt dit niet betwist door de verwerende partij. De gemachtigde beschikt over een ruim discretionaire bevoegdheid en is op basis van het administratief dossier tot de conclusie gekomen dat verzoeker een ernstig gevaar is voor de openbare orde.

Het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

2. Daarnaast haalt verzoeker aan dat er geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

« Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 44bis van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer er sprake is van openbare orde.

Verzoekende partij is van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van hemzelf en zijn partner/kinderen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het niet onredelijk, noch disproportioneel is het verblijfsrecht in te trekken omwille van het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Verzoekende partij beperkt zich ertoe te stellen dat zijn persoonlijke situatie onvoldoende in kaart zou zijn gebracht. Uit de bestreden beslissing blijkt nochtans afdoende dat de gemachtigde kennis heeft genomen van de individuele situatie van verzoekende partij, met zijn kinderen en echtgenote. Ook het beschermenswaardig karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote / hun kinderen wordt nergens ontkend.

Verzoeker stelt nog dat de bestreden beslissing tot een scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote/kinderen zou leiden. Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel behelst, terwijl verzoeker niet aantoont dat de kinderen zich niet in Nederland zouden kunnen vestigen. Indien zij ervoor zouden kiezen in België te verblijven, is het nog steeds mogelijk om contact te onderhouden met verzoeker, door af en toe naar Nederland (of een ander EU-land) te reizen (kort verblijf), en via moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker gaat voorbij aan het gegeven dat zijn gezin minstens de keuze heeft hun vader te vervoegen of niet.

De echtgenote van verzoekende partij als het kind hebben vrije keuze of ze zich al dan niet willen vestigen in Nederland of in een ander Eu-land.

Doordat er geen sprake is van een gedwongen vertrek of uitzetting namens de kinderen of echtgenote.

Verwerende partij wijst er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing omtrent hoger belang van het kind uitgebreid gemotiveerd:

“DVZ houdt bij het nemen van deze beslissing uiteraard rekening met de aanwezigheid van uw gezinsleden als bezwaarlijk argument voor het behoud van uw verblijfsrecht. U bent namelijk getrouwd met een Belgische staatsburger T. A. (...) °(...).1991 en heeft vijf Belgische kinderen die ook in België zijn geboren A. M. M. E. (...) °(...).2014, A. F. I. K. (...) °(...).2016, A. A. (...) °(...).2019, A. Ü. G. (...) °(...).2021 en A. A. (...) °(...).2025. Opvallend hierbij is dat u reeds één jaar na uw huwelijk en kort na de geboorte van uw eerste kind verhuisde naar Frankrijk met uw gezin. Uw vrouw keerde terug naar België op 28.09.2015 maar u bleef in Frankrijk wonen tijdens de geboorte van uw tweede én derde kind. Toch slaagde u erin om het contact met uw gezin niet te verbreken en onderhield u vanuit Frankrijk uw familiale banden. Niets weerhoudt u om dit opnieuw te doen via periodieke bezoeken of moderne communicatiemiddelen indien u zich terug in Nederland zou settelen. Deze elementen tonen verder aan dat de eenheid van het gezin behouden kan blijven op een plaats buiten België.

DVZ kijkt niet naast het feit dat uw kinderen minderjarig en schoolgaand zijn en erkent dat het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt. Echter kan hier gewezen worden op hun jonge leeftijd en op de proximateit van uw thuisland – zowel geografisch als linguïstisch en cultureel – wat op geen enkele manier een obstakel zou vormen mocht uw gezin zich daar met u willen settelen. Deze proximateit hoeft geen afbreuk te doen op hun netwerk in België en ze kunnen op latere leeftijd er nog voor kiezen om terug te komen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr.30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in verband met het bovenstaande dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

We wensen daarnaast op te merken dat ook het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht is en dat een inmenging kan ter bescherming van de nationale veiligheid: "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens te Straatsburg blijkt dat niettegenstaande uit artikel 8 van het EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven, de omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, evenwel afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé- en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de verblijfplaats van een verzoeker te eerbiedigen." (RVV, arrest nr. 60 174 d.d. 26.04.2011).

Hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden, dient opgemerkt te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen in het belang van de nationale veiligheid en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat er ook van zij de bescherming van de veiligheid en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins-of privéleven."

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet kennelijk onredelijk of disproportioneel. Uit de motieven blijkt dat een belangenafweging op evenwichtige wijze is geschied. Het gezin van verzoeker heeft de keuze wellicht om verzoeker al dan niet te vervoegen.

Verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in België alsook naar zijn binding met België. Verzoeker heeft ongetwijfeld een lang verblijf in België maar er werd niet aangetoond dat verzoeker goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De belangen van de maatschappij zijn in dit geval belangrijker dan verzoekers privéleven.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft.

Het EHRM heeft al herhaaldelijk benadrukt dat een staat, ingevolge internationaal recht en onderworpen aan zijn verdragsverplichtingen, het recht heeft om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren (zie ondermeer Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). Het EVRM garandeert niet het recht van een vreemdeling om een bepaalde staat binnen te komen en er te verblijven, en contracterende staten mogen een vreemdeling die veroordeeld werd voor strafbare feiten uitzetten in navolging van hun taak om de openbare orde te vrijwaren. Desondanks zal een inmenging in iemands privé- of familielevens artikel 8 van het EVRM schenden, tenzij deze inmenging verantwoordt kan worden ingevolge het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald wanneer deze inmenging "in overeenstemming met de wet" is, zij één of meerdere in het tweede lid opgesomde legitieme doelen nastreeft en wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische maatschappij" om het of de legitieme(e) doel(en) te bereiken. De relevante criteria om te bepalen of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving zijn reeds uiteengezet in Üner v. the Netherlands [GC], §§ 54-55 and 57-58; Maslov v. Austria [GC], §§ 72-73; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; en Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Deze criteria zijn:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit;*
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen;*
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd;*
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen;*
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familielevens tussen partners blijkt;*
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is;*
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;*
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen;*
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.*

Met al deze criteria's heeft de gemachtigde rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst er nogmaals op dat het hebben van een vrouw en minderjarige kind verzoeker er niet van weerhouden heeft ernstige gedragingen erop na te houden. Van verzoeker kon verwacht worden dat hij zich bewust was van het feit dat zijn handelen een impact zou hebben op verblijfsrechtelijk vlak en aldus op de beleving van zijn gezinsleven. Deze wetenschap heeft verzoeker er evenwel niet van weerhouden toch de gedragingen voortdurend te handhaven. Verder overtuigt verzoeker niet waar hij stelt dat een gezinsleven

enkel in België mogelijk is. Hij maakt niet aannemelijk dat het verderzetten van het gezinsleven in een derde land uitgesloten is (cf. EHRM, Decision, Application no. 72586/11 E.K. v. the Netherlands, overweging 83).

Het EHRM heeft in de zaak *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014) benadrukt dat “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” (eigen vertaling: er is een brede consensus, ook in internationaal recht, dat in alle beslissingen aangaande kinderen, hun welzijn van groot belang is. Hoewel dit alleen niet beslissend kan zijn, moet aan het welzijn van de kinderen een belangrijk gewicht worden toegekend. Derhalve moet de beslissing nemende autoriteit in principe nagaan of de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is praktisch, haalbaar en proportioneel is teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die er direct door geraakt worden.).

In de zaak *Salem v. Denmark* van 1 december 2016 heeft het EHRM er verder op gewezen dat, hoewel voorgaand principe van toepassing is op alle beslissingen aangaande kinderen, in de context van de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is, als gevolg van een veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de misdrijfpleger aangaat. Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in dergelijke gevallen de aard en ernst van het strafbare feit of het crimineel verleden zwaarder kan doorwegen dan de andere in overweging te nemen criteria (see, for example, *Üner v. the Netherlands* [GC], §§ 62-64 and *Cömert v. Denmark* (dec.), 14474/03, 10 April 2006).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. In its judgment *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” 56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, *Cömert v. Denmark* (dec.), 14474/03, 10 April 2006; *Üner v. the Netherlands* [GC], cited above, §§ 62-64; and *Salem v Denmark*, cited above, § 76).” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling of gedragingen die de nationale veiligheid ernstig bedreigen, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Zoals reeds hoger gesteld, kan het gezin van verzoeker, wat betreft de echtgenote en de kinderen opteren om in België te blijven. De bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op verzoeker. De vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden wanneer zij gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, is in die optiek aldus minder relevant.

Wat in casu eerder van belang is, is de vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden in België omwille van de scheiding met hun vader. Er blijkt dan ook niet dat het gezin, in het bijzonder de kinderen, moeilijkheden zullen ondervinden om verder te verblijven in België zonder verzoeker.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn gezinsleven, rekening houdende met de ernst van de door hem gepleegde gedragingen (cf. EHRM, *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018).

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, deze beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Enkel het verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied wordt

beëindigd in dit stadium. In dit stadium blijkt dan ook sowieso niet dat het gezinsleven van verzoeker door de bestreden beslissing aangetast wordt (zie EHRM, K. v. The Netherlands, Decision, Application no. 33403/11, 25 september 2012, overwegingen 43 e.v.)

Er wordt geconcludeerd dat het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker in casu ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat er een afweging werd gemaakt van verzoekers gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische samenleving anderzijds. Waar verzoeker betoogt dat de staatssecretaris niet in concreto heeft aangetoond waarom zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan de openbare orde, kan hij dan ook niet worden gevolgd. De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de samenleving zich mag beschermen tegen verzoeker die de regels niet wil naleven. De beslissing vervolgt dat dit niet getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kind, zoals van ouderlijk gezag mag worden verwacht.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch een schending van de door hem andere aangehaalde bepalingen die betrekking hebben op de bescherming van het gezins- en privéleven. Voor zover de verzoeker wijst op de belangen van het kind, dient, gelet op de bespreking hoger inzake de kinderen, besloten te worden dat de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen. Verzoeker toont met zijn uiteenzettingen niet aan dat de staatssecretaris het belang en het welzijn van het kind in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend."

2.3. Beoordeling

2.3.1. Verzoeker betoogt in essentie dat verweerder zich niet louter en alleen kan baseren op de nota van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE). Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht omdat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, maar verweerder beroept zich enkel en alleen op de nota van de VSSE. Verzoeker stelt vast dat verweerder de bevindingen uit de nota aanhaalt om dan te concluderen dat hij niet anders kan dan vaststellen dat verzoeker een actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker betoogt dat verweerder zelf dient te beoordelen of iemand een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert ter ondersteuning van zijn betoog uit een recent arrest van de Raad van State van 21 februari 2025. Verzoeker betwist niet dat verweerder bij zijn onderzoek de nota van de VSSE mag betrekken, maar verzoeker betoogt dat dit niet betekent dat verweerder niet dient te voldoen aan de verplichtingen uit artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat geen individueel onderzoek werd gevoerd naar de werkelijkheid, actualiteit en de ernst van de bedreiging die hij zou vormen. Verzoeker betoogt dat nergens in de bestreden beslissing concrete handelingen van hem worden aangehaald die een extremistisch gedachtegoed zouden vertolken. Verzoeker verwijst nog naar de arresten van de Raad met nummers 267 301 en 229 068 van respectievelijk 20 november 2019 en 27 januari 2022 en concludeert dat verweerder de verplichtingen uit de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden samen met de motiveringsplicht. Verzoeker benadrukt nog dat hij een blanco strafblad heeft en het verweerder toekomt om aan te tonen dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Artikel 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht niet van toepassing is indien de motivering van de handeling de uitwendige veiligheid van de staat in het gedrang kan brengen, de openbare orde kan verstoren, afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven of afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht.

Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien*

redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.” Het Grondwettelijk Hof maakte in zijn arrest met nummer 112/2019 van 18 juli 2019 inzake deze bepaling volgend voorbehoud: “B.79.3. Om verenigbaar te zijn met de naleving van dat recht van iedere bestuurde, dient de bestreden bepaling, overeenkomstig de wil van de wetgever zoals uitgedrukt in het in B.79.1 aangehaalde uittreksel van de memorie van toelichting, zo te worden geïnterpreteerd dat zij een uitzondering op die verplichting alleen mogelijk maakt in de in artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 opgesomde hypothesen.”

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing is gemotiveerd. De vraag stelt zich evenwel of deze motivering afdoende is.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht werd genomen in toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen , alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder meer het volgende:

“§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Hieruit vloeit voort dat vooraleer toepassing kan worden gemaakt van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek moet worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Dat onderzoek moet betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit. (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.54.3)

In dit verband verwijst verzoeker ook terecht naar het arrest met nummer 262.453 van 21 februari 2025 van de Raad van State. De Raad van State oordeelde:

“Il résulte de ces dispositions que c’est au ministre ou à son délégué qu’il appartient d’examiner et d’apprécier si, au regard du comportement personnel de l’intéressé, qui doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, des raisons d’ordre public ou de sécurité nationale justifient qu’il soit mis fin à son séjour.

Si l’autorité peut fonder sa décision sur des éléments produits par divers services, dont les services de la Sûreté de l’État, elle ne peut s’abstenir d’exercer le pouvoir que lui confère la loi et abandonner l’exercice de sa compétence à ces autres services.”

De Raad kan de vrije vertaling van verzoeker bijtreden:

“Uit deze bepalingen volgt dat het aan de minister of aan zijn gemachtigde toekomt om te onderzoeken en te beoordelen of, gelet op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, er redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan die het rechtvaardigen dat aan zijn verblijf een einde wordt gemaakt.

Hoewel de overheid haar beslissing kan baseren op elementen die worden aangebracht door verschillende diensten, waaronder de Staatsveiligheid, mag zij niet nalaten de bevoegdheid uit te oefenen die de wet haar verleent, noch de uitoefening van die bevoegdheid overlaten aan die andere diensten.”

De Raad kan verzoeker volgen dat deze rechtspraak mutatis mutandis ook van toepassing is op beslissingen die werden genomen in toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat verweerder zich met betrekking tot de redenen die hebben geleid tot de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht uitsluitend heeft gesteund op de nota van de Veiligheid van de Staat waarvan de inhoud in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Dit wordt niet betwist door verweerder en in het administratief dossier bevinden zich overigens geen andere stukken die daar anders over doen denken.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit uw administratief dossier blijken elementen van nationale veiligheid die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Op 27.06.2024 ontving DVZ een nota van de Veiligheid van de Staat (VSSE)¹ waaruit blijkt dat u sinds 2021 gekend bent als vertegenwoordiger van Menzil in België, een organisatie waarin u een functie van ideoloog bekleedt. Meer specifiek speelt u de rol van een hoca (religieus meester) en mollah (islamitische geestelijke) in de organisatie en bent u bijgevolg één van de meest prominente figuren binnen Menzil in België. Verder blijkt uit de nota dat u ook verbonden bent aan de VZW SERHENDI.

De nota van de VSSE leert ons dat Menzil een tak is van de Turks-Ottomaanse soefi-orde (tariqa) Naqshbandi, van fundamentalistische-islamitische aard. Het stelt dat de afgelopen jaren, de leer die binnen de beweging wordt verkondigd veel conservatiever is geworden en dat het zich gekeerd heeft tegen de Westerse waarden, de democratie en de vrijheid van meningsuiting. Menzil is een organisatie die zich traditioneel buiten de politieke sferen houdt, maar die met sterke aantrekkingskracht een grote drager van invloed is en gerespecteerd wordt binnen de gemeenschap waarin ze opereert. Menzil is zeer gestructureerd en heeft ook een jeugdafdeling, humanitaire afdeling voor bekeerden en rolt schoolprojecten uit.

Ideologisch is Naqshbandi – waar Menzil van aftakt – voorstander van de invoering van de sharia. De ideologie wordt gekarakteriseerd door een ultraorthodoxe lectuur van de Koran en rigoureuze orthopraxis in der mate dat deze diep antiwesters en antisemitisch is en bijgevolg haaks staat op democratische principes van individuele vrijheid.

Sinds de dood van de spirituele leider van de broederschap, Sheikh Abdulbaki EROL, is er een scheuring binnen de organisatie. De gelieerde verenigingen werden samengevoegd onder de naam SEMERKAND voor de oudste zoon van de overleden Sheikh zijn vader opvolgde en binnen de broederschap een nieuwe vereniging oprichtte, genaamd SERHENDI. Het lijkt erop dat deze laatste alle economische en religieuze activiteiten van SEMERKAND wil overnemen. De creatie van SERHENDI heeft belangrijke spanningen geproduceerd in de kern van Menzil. De nieuwe Sheikh besloot ook dat degenen die er niet voor kozen om trouw te zweren aan SERHENDI, de facto zouden worden uitgesloten van Menzil.

De VSSE concludeert dat er een hoog risico is van radicalisering voor de leden van deze organisaties en dat u – in uw functie en hoedanigheid binnen Menzil én VZW SERHENDI – een vector vormt voor het verspreiden van extremisme en promotor bent van de extremistische ideologie. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan DVZ niet anders dan vaststellen dat u een actueel en manifest gevaar voor de openbare orde vormt.”

De nota van de VSSE van 28 mei 2024 werd in het Frans opgesteld (zie stuk 32 van het administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). De motieven in de bestreden beslissing vormen een vertaling/parafrasering van deze nota. In de nota met opmerkingen laat verweerder gelden dat “(d)e gemachtigde (...) de nota van de VSSE integraal (heeft) overgenomen in haar beslissing.”

Er wordt niet betwist dat de minister de nota van de VSSE kon betrekken bij de totstandkoming van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Dit impliceert evenwel niet dat de minister kan voorbijgaan aan de verplichting om, conform artikel 45, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet na te gaan of verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. Verder moet erop worden gewezen dat het gegeven dat de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de betrokken persoon in België is veroordeeld, niet verhindert dat de beslissing gemotiveerd moet zijn door feiten en handelingen die kunnen worden aangetoond. De bevoegde overheid mag zich daarbij niet op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten baseren (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.54.4 en B.19.4).

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat nergens een concrete factuele basis wordt toegelicht voor de stelling dat verzoeker een vector vormt voor het verspreiden van extremisme en dat verzoeker een promotor is van de extremistische ideologie.

De Raad stelt vast dat precies omwille van het ontbreken van een concrete feitelijke basis verzoeker niet in staat wordt gesteld om zich op concrete wijze te verdedigen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de minister, door met het oog op de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet uitsluitend te verwijzen naar de nota van de VSSE die zich beperkt tot algemene assumpties doch zonder dat daarbij concrete handelingen of feiten worden aangehaald die een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving aantonen, de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht niet afdoende heeft gemotiveerd. De Raad treedt verzoeker dan ook bij in zoverre hij aanvoert dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf op dit punt een miskenning van de formele motiveringsplicht vertoont, waardoor tevens zijn rechten van verdediging in het gedrang komen. Verweerder toont niet aan dat en om welke redenen er in casu sprake zou kunnen zijn van een uitzondering op de formele motiveringsplicht op grond van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3.4. Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Door op uitgebreide wijze het theoretisch kader te schetsen doet verweerder in de nota met opmerkingen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De overtuiging van verweerder in de nota met opmerkingen dat de minister op *“een uitvoerig gemotiveerde wijze”* besloten heeft dat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verweerder benadrukt in de nota met opmerkingen dat alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor verzoekers geval in aanmerkingen werden genomen. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet een verregaand individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en die de beëindiging van het verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Het weze herhaald dat net op dit punt de bestreden beslissing tekort schiet. Hierboven werd reeds vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing een concrete factuele basis wordt toegelicht voor de stelling dat verzoeker een vector vormt voor het verspreiden van extremisme en dat verzoeker een promotor is van de extremistische ideologie. De Raad stelt vast dat precies omwille van het ontbreken van een concrete feitelijke basis verzoeker niet in staat wordt gesteld om zich op concrete wijze te verdedigen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder, door met het oog op de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet uitsluitend te verwijzen naar de nota van de VSSE die zich beperkt tot algemene assumpties doch zonder dat daarbij concrete handelingen of feiten worden aangehaald die een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving aantonen, de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht niet afdoende heeft gemotiveerd.

In de nota met opmerkingen leest de Raad het volgende:

“Waar de nota spreekt over de dood van de spirituele leider in Turkije, kan de verwerende partij eraan toevoegen dat de splitsing binnen de ‘organisatie’ te wijten is aan een verdeling van een erfenis van 17 miljard Turkse lira (= 350 miljoen euro) tussen de erfgenamen (zonen).”

Deze motieven kunnen niet in de bestreden beslissing worden gelezen, zij vormen een a posteriori-motivering die het gebrek aan deugdelijke motieven in de bestreden beslissing niet kan verhelpen.

In de nota met opmerkingen schetst verweerder op uitgebreide wijze dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd verzocht om zijn individuele situatie te schetsen en hij hier niet op is ingegaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker per aangetekend schrijven verzonden op 17 maart 2025 in kennis werd gesteld van het gegeven dat de mogelijkheid bestaat dat zijn recht op verblijf 'wordt ingetrokken' en dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een paalde periode wordt ontzegd. Verzoeker wordt nog geïnformeerd dat deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van nationale veiligheid. Verzoeker wordt hierbij ook een vragenlijst toegezonden (zie stuk 49 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker deze vragenlijst heeft ingevuld.

Hoe dan ook, doet dit geen afbreuk aan de vaststellingen hierboven dat nergens in de bestreden beslissing een concrete factuele basis wordt toegelicht voor de stelling dat verzoeker een vector vormt voor het verspreiden van extremisme en dat verzoeker een promotor is van de extremistische ideologie en dat omwille van het ontbreken van een concrete feitelijke basis verzoeker niet in staat wordt gesteld om zich op concrete wijze te verdedigen. Verweerder kan het gebrek in zijn eigen zorgvuldigheid niet afschuiven op verzoeker. De bestreden beslissing vormt geen antwoord op een aanvraag van verzoeker, maar vormt een beslissing genomen op eigen initiatief van verweerder. De bewijslast rust ter zake op verweerder. Wanneer verweerder in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet einde wenst te maken aan het verblijfsrecht van een Unieburger dan komt het verweerder toe om aan te tonen dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid bestaan die deze beslissing rechtvaardigen. Het gegeven dat verzoeker de vragenlijst die hem werd toegestuurd per aangetekend schrijven van 17 maart 2025 niet heeft ingevuld doet hier niets aan af.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder er nog op dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van een betrokkene in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. In se kan de Raad volgen dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Evenwel moet het dan wel gaan om een zorgvuldig onderzoek, hetgeen in deze zaak niet het geval is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 22 september 2025 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU